

Előfizetési árak:
 Egész évre . 20 kor. — fill.
 Félévre . . 10 » — »
 Negyedévre . 5 » — »
 Egy óra . . 1 » 70 »
 Egyes szám ára 8 fillér.

Kiadóhivatal:
 PÉCSETT, Mária-utca 1. sz.
 a kir. ítélőtábla épületével
 szemben,
 hová az előfizetések és a
 lap szétküldésére vonatkozó
 felszólalások intézendők.

PÉCSI FIGYELŐ

POLITIKAI NAPILAP.

Szerkesztői iroda:
 PÉCSETT, Mária-utca 1.
 a kir. tábla átellenében,
 hová a lap szellemi részé-
 illető minden közlemény in-
 tézendő.
 —
 Kéziratot vissza nem adunk
 —
 Hirdetéseket
 a kiadóhivatal veszi föl.

Városi egylet.

Pécs, 1900. április 3.

Aminek szükségét érezte a polgárság már 10 évvel ezelőtt, a mit meg is teremtett és életbe léptetett, de amit nagy sietséggel hamarjában el is tüntettek — a városi ügyeket figyelemmel kíséző összejöveteleket, a város dolgait tárgyaló értekezleteket, az újabb hivatalos elnevezés szerint a »városi egylet«-et halottaiból fel akarja támasztani Pécs szab. kir. város polgármestere.

A kik évek előtt a Nádor-szálló helyiségeiben időközönként tartott tanácskozásai a város kormányzatával való elégtelenségüknek adtak kifejezést; kik vetojokkal próbálkoztak utját állani a vezetés cselekvőségének; a kik duzzogtak, a kik a rendszert támadták; azok, a kik előre látták azt a veszélyes lejtőt, a hová a város már akkor jutott volt: — ezeket a malkontenseket, ezeket a városunk sorsa felett aggodalommal eltelt polgárokat, ezeket a háborgó, meg nem nyugvó elemeket *egyletleg* egyesíteni akarják most azokkal az elemekkel, melyek a város ügyei menetével mindenkoron teljesen meg vannak elégedve. Az az új városi egylet tehát *bivatalos*, a város tornyán lengedező lobogó alatt indulna meg.

A polgármester urnak ebben az akciójában kettős momentumot látunk.

Az egyik az, hogy *most már* a városháza is teljesen felismerte és beismeri azt, hogy „baj van.“ A másik pedig az, hogy a példabeszédszerű „a többiek szemének több látásával, a többiek eszének tanácsával“ akar élni, hogy a *bajokon* segítsen.

Hát hiszen a polgármester ur jóakaratóban, intenciói tisztaságában soha sem kételkedtünk s hisszük is, hogy buzgólkodását a holnapra összehívott városatyák tömeges látogatása fogja honorálni.

Tehát ülésezni fogunk megint! Ülészenni és tanácskozni!

De hát milyen választ fog kapni az a kíváncsi városatya, a ki mielőtt a városi egylet megalakításába belemenne, visszatekintve a multra, azt a kérdést intézi az egybegyűlt orvos-kollegiumhoz: Hát uraim, mi van avval a szentlőrinci vasutal, mely városunknak forgalmát tőlünk más irányba terelte? Nem lehet-e már ezen segíteni?

Ha kérdést intéz arról a drága színházunkról, mely a város legdrágább telkén, épületek szomszédságától szűk térre beszorítva, aljával mélyen a földön guggol, elejével, lábaival a felszínen helyezkedik el, és melynek színpadja annyira szűk és kicsiny.

Ha kérdi, vajjon miért nem lehetett azt a színházat olcsóbban a Buza-térre vagy a volt Püspök-kert telkére, vagy más-hová építeni?

Ha az a kíváncsi városatya fájdalmas

visszapillantást tesz bányáink utra kelt és soha vissza nem térő kincsére, fekete gyémántjaira?

Ha pillantása belemélyed azokba a furásokba, a sátertáborban, a hová a városnak annyi ezer meg ezer forintja belefulladt?

Ha még sok egyébre lesz kíváncsi az a kotnyeleskedő városatya, az a Pry Pál?

Hát a válasz is meg lesz: *Eső után köpenyeg.* A szentlőrinci vasutat nem fordíthatjuk el, — hisz a Duna vize sem folyik Passau felé. A színházat se tehetjük új városrészt teremtő centrumként távolabb eső szabad térségre — mi még nem vagyunk olyan mesterek, mint az az amerikai, ki a Dreher-palotát el tudja tolni más helyre.

Meg lesz mindenre a felelet és meg lesz a helyeslés is.

De hát magunk sem vagyunk a rekriminációk embere. Mi sem szeretjük eső után a köpenyegyet. Mi sem szeretünk folyton a multtal bibelődni, cihelődni, mikor előttünk a jövő, a jövőnek sürgető és unszoló követelményei, száz meg száz feladata! Hát foglalkozzunk a *jövővel!*

Uraim, fogja a polgármester ur mondani, — sürgős feladatok megoldása vár reánk.

Az új városházának felépítése elodázhatatlan.

Felsőbb leány-nevelő intézetre égető szükségünk van.

A „Pécsi Figyelő“ tárcája.

Putifárné.

— A »Pécsi Figyelő« eredeti tárcája. —

Irtá: Horkai Elemér.

Macarius abbé, a tiszteletreméltó, ősztejtű lelkész mélyen felsóhajtott. Mintha imádkozni akarna, valami furcsa áhitattal kulcsolta össze kezét, azután égnok fordított szemekkel folytatta:

— Oh asszonyom! Annak nagy története van s még magam is olyan fiatal, pelyhes állu papnövendék voltam, midőn a szemináriumban, az öreg papok távollétében a fiatalok rebesgették annak az ifju abbénak és a dús gazdag marquismának históriáját, melyet később, midőn már magam is abbévé lettem, mese alakjában hallottam elmondani,

Oh asszonyom! Borzalmas ez a történet a maga egészében s fényes bizonyítéka annak a pokoli erkölcsi sötétségnek, melyben az emberek már akkor is Páris falai között tévelygtek.

Alapjai az ilyen történetek ama erkölcsi romlottságnak, melyek Párist rövid időn belül, a modern Szodomává tették.

Valóban legjobban szeretném, ha kegyed,

asszonyom teljesen felmentene e történet elmondása alól . . . de ha mégis kívánná, ugy elmondom azt a históriát.

S mintha mindama elmondandó bűnöknek szikla súlya az ő vállaira nehezédnek, szinte megroskadt a kényelmes karosszékből s akárcsak valami nagy bűnös, gonosztevő térdelne gyóntatószéke előtt, lassu, visszafojtott »moll« hangon belefogott a történetbe:

. . . — Ott, — mélyen tisztelt asszonyom — hol most a boulevardokon végig hetyke urfiak, kopaszodó fejű, ráncos képű, monoklis rouék kéjelegve üldözik a ledér grizetteket, hol delmőnk valóságos illatáradatban, — aram bocsáss — szeretőik mellett robnak végig kocsijaikkal a kápráztató villanyfényben, ott történetem idején torlaszokat emelt a nép, mely közé széles bőr collierű, háromszögletes kalapu, szuronyos katonák gyűltek, minden percben készen arra, hogy saját vérebe fojtsák a canaille-t, mely ismét merészkedett szabadságának kivívását megkísérleni.

Az elnyomott, elcsigázott burzsoák bosszút esküdtek a »tökének« s készen voltak minden pillanatban arra, hogy a »Marsellaise« lelkesítő hangjai mellett, a pénzarisztokrácia bármely kezük közé került tagjával, néhány lámpakarót diszitsenek fel.

Mondom, borzalmas idők voltak azok. A burzsoá és tőke vére, mely az életben nem

fért el egymás mellett soha, apró erecskében folyt egybe a kövezeten, sőt közéje vegyült a lázadókat elnyomni kész katonák vére is, bár azok inkább az elnyomott burzsoák mellett emeltek volna fegyvert.

Nos és hát a nemzetnek ebben a valóban nehéz idejében történt meg az is, hogy egy fiatal, tejképű abbé, — hogy ugy mondjam — szégyenfoltot ejtett tiszteletet parancsoló talárján, megfélemedezett papi méltóságáról, az egyház szigorú törvényeiről, megszegte a szüzesség fogadalmát és . . .

Csak nehezen hagyja el e szó ajkaimat s valahányszor történetem eme részéhez érkezem, nem tudom leküzdeni azt, hogy eszembe ne jusson a bibliai József és Putifárné története . . .

. . . A véres utcai harcban, hosszú időre a burzsoá lett a győztes, az arisztokrácia és tőke javarésze a lázadónak esett áldozatul s midőn a győzelem mámore szinte elvette eszt a lázadónak, az ideális, a szabadság eszméjéért küzdő hadseregéből hirtelen vad csorda lett, mely arra fektette a fősúlyt, hogy minél több »nagyfejű« kerüljön hatalmukba, kiket aztán mesés váltságdíjak ellenében adtak csak ki családjuknak.

Igy került fogságba a tiszteletreméltó Malbourg marquis is, kit ifju neje mellől hurcoltak börtönbe a canaille-ok.

A fiatal asszonyról annak idején azt be-

Még egy gymnásium nélkülözhetlen. A kath. egyetem felállítására városunkban kiválóan propagálandó.

Terv- és célszerű vasuti politikával jóvá kell tenni a múlt hibáit.

A város jövedelmi forrásai kibővítendők. — Főleg a város elhalt forgalma felelevenítendő és a napról-napra terjedő *pauprismus* alkalmas eszközökkel megakasztandó és különösen gondoskodnunk kell arról, hogy a város lakossága új jövedelmi források megnyitásával, gyárak és ipartelek teremtésével, a forgalom, az üzlet, az ipar emelése és élénkítése által városunkban a megélhetést és a boldogulást megtalálja.

Tetszés és zúgó helyeslés követi majd a polgármester úr beszédét, melylyel a jövőnek oly szép, kaleidoskopszerű perspektíváját tárta elé az értekezletnek. A feladatok, a megfejteni valók igazán szép csokrárt nyújtja a polgármester ezekkel a programmpontokkal.

De erre feláll egy másik városatyja. Nem a kíváncsi, hanem az, ki semmi feleletet nem vár, kinek elfásult szívébe már nem lopózkodhat bele a legszebb beszédek csábító szavai és frázisai sem, a határozott, a nyílt szókimondó. S így szól:

A tenni valók sorozatát, amint azt most hallottam, én is elfogadom. Örömmel fogadom el. Hisz azok mindegyike, ha megvalósul, városunk javára szolgál. Mindnyájunk szívéből beszélt tehát a polgármester úr. S így a helyeslésben és tapsban én is részt veszek. De előre is kijelentem és azt hiszem, ebben a tekintetben egyetért velem a város minden egyes polgára, hogy a feladatok megvalósításához egyébbel, mint a jó kívánságunkkal és az erkölcsi támogatással nem járulunk.

Nem azért, mert nem akarnánk, hanem azért, mert egyébbel nem tudunk, képesek nem vagyunk. Erőnk most már nagyon fogyatékosak. Erőnket felemésztették a multnak és mivel békülékeny

hangulatban vagyunk, mondjuk hát, hogy valamennyiünket valódi hibái. Erőnk kimerült az általános közgazdasági viszonyok sanyarúsága és különösen: városunkban a keresetforrások kiapadása, az üzleti életnek éveken át tartó pangása folytán. Kijelentjük tehát, hogy semmiféle pénzbeli terhet magunkra nem vállalunk, hogy egy fillérenyi adóemelésbe bele nem megyünk. Mert, ismételjük, nem bírjuk!

Azon a ponton vagyunk, hogy szegyenkezdve vagy nem szegyenkezdve, be kell valanunk, hogy a magunk erejéből most már semmire sem vagyunk képesek.

A segítségnek kívülről, felülről kell jönnie.

Mi mostan már minient felülről várunk. Mi mostan már minient csak felülről remélünk.

Igen, felülről! Mert mostan már — s variáljuk Schiller mondását — „Der Segen komme von oben!“

Ilyen értelemben üdvözljük mi is a városi egylet megalakítását.

Dr. Nemes Vilmos.

A magyar címer használata.

— A belügyminiszter rendelete. —

Pécs, 1900. április 3.

Érdekes miniszteri rendeletet hozott le ma Pécsre a hivatalos posta. A belügyminiszter fejt ki benne a magyar címer használatáról alkotott fogalmait, hogy a nagyközönség »foglalomzavarának« elejét vegye

Nem lehet mondani, hogy a miniszter véleménye oly tisztán volna kifejtve, hogy most már minden »foglalomzavar«-nak elejét vette ez a szörnyű irás, amely elrettentő példánya a mi hivatalos nyelvünk borzalmas nyakateketségének, de jögtudó ember ki bírja mégis a körmondatokból hámozni a magot.

A címer használatról szóló törvény eddig elé tilalmazta a magyar címernek reklámból, kapzsiságból, vagy üzleti előnyért való használatát. Az ország címer bármiód privat alkalmazása a közelfogás szerint csak akkor volt

szabad, ha azt a miniszterelnök külön megengedte.

Most a miniszter liberálisabb fölfogást publikál. Rendelete megengedi, hogy a magyar ország címer ornamentikai, díszítési célra még ipari termékeken is alkalmaztassék, de csak akkor, ha a forgalmi cikk készítője vagy elárúsítója a címerhasználatot nem a saját előnyére aknázza ki. Röviden, ha a saját neve nincs odabiggyesztve a címer mellé, mintha bizony az ő cégét vagy b. nevét a címer a privilégium dekoraival megaranyozná. Az új fölfogást legjobban megvilágítja egy példa. Az országos címert példának okáért a szücsnester rávarrhatja egy subára, mint díszítést, de a szabó már nem nyomathatja rá nevét a kabátakasztó alá varrt etikettjére, magyarul címkéjére.

A miniszteri rendelet egyébként a következőleg hangzik:

Rendelet Pécs törvényhatóság első tisztviselőjének, az ország címerének iparcikkéken való használata tárgyában.

Az ország címerének iparcikkében való használhatása tekintetében a közönség körében könnyen előálló foglalomzavarának elejét vevendő, kijelentem a következőket: A magyar korona országainak egyesített címerének és az ország külön címerének magánosok és magánjellegű testületek, vállalatok és intézetek által való használhatásáról szóló 1883. évi XVIII. törvény cikk 1. §-a szerint magánosok, magánjellegű testületek, vállalatok és intézetek közül az említett címerek bármelyikét gyári, vagy iparcikkéken, áruikon, üzleti helyiségeiken, címtábláikon, címlapjaikon, (etikett), üzleti nyomtatványaikban stb. csak azok használhatják, kik arra a miniszterelnöktől engedélyt nyertek. E törvényi rendelkezés akként értelmezendő, hogy a címert használó alany személyével vagy cégével összeköttetésben álló, az egyén vagy cég minőségének jelzésére szolgáló engedély nélküli címerhasználat tilos; tehát oly használat, mely azt a vélelmét kelthetné, hogy az illető vagy hivatalos személy, vagy hogy az állammal, vagy az államkormányával valamely érdekviszonyban áll, vagy pedig, hogy a címert használó a jogosítványt megkülönböztetés vagy kitüntetésképpen kapta az államhatalomtól gyárának, ipari és kereskedelmi üzemének kiválósága, vagy pedig a készített vagy elárúsított gyári vagy ipari cikkeknek, áruknak kiváló minősége elismeréséül. Ha ellenben valaki csak a címert magát

szélték a rossz nyelvek, hogy nem nagyon szerette már kopaszodni kezdő férjét s hogy csak a »marquisné« cím kedvéért lett nejevé a grófnak, de a jelek mind a rágalom ellen szóltak, mert a mióta Malbourg marquis a borzsuaik hatalmába került, a fiatal asszony valóságos apáca-életet élt s ő volt kerületének talán leghihetőbb asszonya.

Naponként eljárt a templomba, végighallgatta a prédikációkat s minden héten kétszer meggyónt . . .

. . . Macarius abbé, a tiszteletreméltó ősz abbé, itt mintha ifjúkori emlékének néhány alakja silhouetteszerű árnyképek gyanánt vonult volna el lelki szemei előtt, néhány percig szótlanul bámult maga elé, aztán egy mély, szívből fakadt sóhajjal folytatta:

— A fiatal marquisné eme ajtatossága, ez volt az, ami megölte a lelkét annak a fiatal abbénak. Az abbé — nevét, ha megengedi asszonyom, elhallgatom — valóban ifjú volt még, romlatlan lelkű s oly életerős, duzzadó egészséggű, hogy szinte szépnek lehetett mondani.

A marquisné, egyike ama pikáns párisi asszonykáknak, kiknek az erény mázával bevont, a szenteség leple alá rejtett ledérsége minden férfit elbódít. Egyike ama arcoknak, melyeknek vonásain a szüzi tiszta Madonna ártatlansága ömlik el, míg sajátos tüzből égő szemeikből az idegizgató, vérpezsdítő szerelmi mámor utáni vágy sugárzik ki.

A fiatal abbé azonban gyóntató-székeének rácsolatán át nem vette észre mindama bajokat, melyek ennek a fiatal asszonynak egész lényén előmlöttek, hanem valami csodás lágy-sággal, szinte fenséges részvétellel, enyhet adó szavakkal vigasztalta a marquisné banatában, oldotta fel bűnei alól.

A lázadó burzsuaik fékevesztett, vad haragjának semmi sem volt szent s midőn egy nap ismét felharsogtak a Marseillaise hangjai, melynek melódiája a báránnyól is tigrisét csinál, mint a tomboló ár, melynek nem tudott a polgarórség fegyvere ellentállni, nekizúdultak az egész városrészek, felgyújtották a házakat s az emésztő, olthatatlannak látszó tüz-tengernek a városrész kápolnája is áldozatul esett s maga az ifjú abbé is csak papi talárjának s bátorságának köszönhetette életét.

De az ifjú lelkész nem csüggedt, nem zúgolódott ama gondolatra, hogy a lázadók hajléktalanná tették, bizott hívei könyörölteségében s adakozó készségében, kápolnáját közadakozásból akarta felépíteni, melyet kerületének leggazdagabb híve, Malbourg marquisné nevével vélt megnyithatni.

Az adományok gyűjtését ő maga végezte s így került a fiatal abbé egy szép napon a gazdag marquisné fényűző kényelemmel berendezett szalonjába. Mélyen meghajolt úrnője előtt, lesütve szemeit, ajtatos arccal, imára kulcsolt kezekkel kezdte el a mondatját:

— Templomomat asszonyom — mondta az abbé — szétdőlt a lázadók vad csordája, mely gyászt hozott az ön fejére is. Az ön szerény kis kápolnám volt az, melynek tönk-jénes légkörében, közel Isten szívéhez, vigasztért esedeztem az ön számára, hol nem egyszer oldottam fel bűnei alól. Esedezem asszonyom, hogy ön, kinek annyit juttatott a Mindenható a földi javakból, segítsen nekem vállatva hűveimmel újra felépíteni a kápolnát, melyben bűnbocsánatért számos bűnös áhítozik.

Malbourg marquisné, míg az abbé lesütött szemekkel kérelmével állt elő, tetszelegve jártatta végig tekintetét az ifjú délceg alakján s midőn szemei egy pillanatra találkoztak a taláros férfi tekintetével, az abbét szinte elszédítette az az érzéki mámorral telt tekintet, melylyel a marquisné reá nézett. Egy pillanat műve volt az egész s a fiatal, szerelmes szemű asszonyból ismét az előkelő, hideg marquisné lett, ki bizonyos jóakaratu fen-sőbbiséggel mondta a lelkésznek:

— Jól van, abbé! Holnap a gyónás után beszélünk még erről. Számíthat reám.

Sikerében bizva, boldogan távozott el az abbé, de nem sejtette, hogy míg földi javakat nyújtottak neki, elrabolták lelke nyugalalmát.

Másnap, mint rendesen, gyónni ment a marquisné, miután azonban a kápolnát elhamvasztotta a tűz, a paplakban fogadta hívét az

készíti, vagy elárúsítja, vagy pedig ha a cimerpuszta ékítményt képez valamely iparcikken, minden vonatkozás nélkül az előállító vagy az elárúsító személyére vagy cégére: ez nem tekinthető az 1883. évi XVIII. t. c. szerint minősülő cimerhasználatnak s az ily cimerhasználat az idézett törvény szempontjából korlátozás alá nem esik.

A miniszter helyett: Jakabffy, államtitkár.

Hirek.

Pécs, 1900. április 3.

Dal az influenzáról.

Mélyen tisztelt szerkesztő úr,
A hir szörnyen meghatott:
Influenza pusztit, rombol,
Sok a beteg és halott.
Magyarország ifjusága
Ugy hull, mint a tél hava . . .
Most vagyok csak igazában
Kesergő családapa.

Óh, hiszen az ifjak között
Elhull számos vélegény . . .
S a kit nem bánt a bacillus:
Mind öreg, vagy agglegény.
S ha egy ifju meg is gyógyul,
Nem nézhet a leány után:
Nincsen hús a jó magyaron —
Szibarita váz csupán . . .

Mélyen tisztelt szerkesztő úr,
Nem mehet ez így tovább,
Ha a bajt nem orvosolják:
Tönkre mehet sok család . . .
Ki hat fiut iskoláztat,
Nem veszi oly komolyan,
De mit tegyen az az apa,
A kinek hat lánya van? . . .

Segítsen ki, szerkesztő úr,
S a jó Isten megáldja —
Nem baj már, ha a bacillus
Be is jut a családba . . .
Tegyen közzé egy hirdetést,
Praktikusát, okosat!
Influenzás, szolid ifju
Vegye el a leányomat . . .

K. A.

abbé, ki ez alkalommal is buzgó imát rebegő ajkakkal s az égnek emelt szemekkel ült gyóntató székében.

De csodálatos, azon reggelen, midőn már elhangzott az abbé ajkairól az »Amen«, a marquisné nem kelt fel térdelő helyzetéből, mint rendesen, hanem lázasan libegő kebellet inkább sziszegte, mint sugta a gyóntatószék rácsozatán át az abbé fülébe:

— Ma este látogasson meg, majd felépítjük az ön templomát.

S aztán hirtelen eltűnt a gyóntatószék elől . . .

Macarius abbé egy pillanatra ismét elhallgatott. Öreges, ráncos arcán valami sajátos, kavargó érzelemvihar rángott át, mintha ujult erővel elevenednének fel lelkében a mult emlékei. Hangja, mely eddig sutogó volt, megerősödött, szinte élessé vált, de aztán remegő lett, midőn folytatta:

— Lássá asszonyom, ez volt az a pillanat, a melynek elmondásakor mindig eszembe jut a bibliai József és Putifárné története, mert — mi tagadás benne, — a fiatal abbé temploma nagyobb fényvel és pompával épült fel rövid idő múlva Malbourg marquisné költségén, még pedig a többi hívek megterhelése nélkül. S mégis lelkemre mondom, nem tudom kárhoztatni azt az abbét, hiszen olyan fiatal volt, a marquisné pedig oly szép.

Egy mély sóhaj szállott fel a tiszteletre méltó Macarius abbé kebléből s két könnyecsepp gördült végig becsületes, ráncos képén.

Napirend 1900. április 4-én.

Naptár: szerda, ápr. 4. — Róm. kath.: Ambrus. — Prot.: Ambrus. — Görög-kel.: (március 22.) Vazul. — Zsidó: Nisan 5. — Nap kél 5 óra 35 perckor; nyugszik 6 óra 32 perckor. — Hold kél délelőtt 11 óra 30 perckor; nyugszik este 10 óra 20 perckor.

Időjárás. A központi meteorologiai intézet jelzése szerint: hűvös idő várható jelentékeny csapadék nélkül.

Értekezlet a városházán d. u. 3 órakor.
Munkásképző Egylet közgyűlése este 8 órakor.
Színház: »Eleven ördög.«

— **(Személyi hir.)** Tormay Károly alispán és Kovácsfi Kálmán főmérnök ma reggel Albertfaluról haza érkeztek.

— **(Bizottsági ülések.)** A város építési bizottsága folyó hó 5-én (csütörtökön) délután 3 órakor a városháza gazdasági tanácsstermében ülést tart. Az ülés tárgyai új építkezési engedélyek lesznek. A szinügyi albizottság f. hó 6-án (pénteken) d. u. 5 órakor tartja ez évadban utolsó ülését Krasznay Mihály kir. tanácsos elnöklete alatt a szinigazgatói irodában.

— **(Jelentés a vízről.)** A főmérnöki hivatal a Tettye forrás vizállásáról ma a következőket jelenti: A vizek tele vannak; a tettyei forrás vizszolgáltató képessége f. hó 2-án reggel 11200 köbméter. Ma, f. hó 3-án reggel 10500 köbméter a forrás vizszolgáltató képessége.

— **(Az ország hírlapirói és lapkiadói Pécsen.)** A Vidéki Hírlapirók Országos szövetségének és a Magyar Ujságkiadók Egyletének tagjai Pécsen husvétkor tartandó kongresszusuk alkalmából — tudvalevőleg — a város vendégei lesznek s husvéthétén déli 1 órakor a Vigadóban a város bankettet ad a vendégek tiszteletére. Majorossy Imre polgármester ma megleghangu felhívást bocsájtott ki a város törvényhatósági bizottsági tagjaihoz, melyben a banketten való részvételre kéri a törvényhatósági bizottsági tagokat. Hiszszük is, hogy a bankettre való jelentkezés minél impozánsabb lesz, mert akkor, mikor az országos magyar sajtó képviselői Pécs vendégei lesznek, óhajtanánk, hogy városunk intelligenciáját minél nagyobb számban körükben üdvözölhessék és megismerhessék!

— **(Blaha Lujza Pécsen.)** Blaha Lujza, a nemzet csalogánya, mint ezt már lapunk szombat esti számában megírtuk, a napokban Pécsen fog vendégszerepelni, de szombaton még nem volt bizonyos, hogy Blaha Lujza mikor érkezik. Mint egy a pécsi nemzeti színház igazgatóságához érkezett távirat szerint értesülünk, a nemzet csalogánya a f. hó 4-én szerdán este 8 órakor érkező budapesti gyorsvonattal jön Pécsre s csütörtökön este kezdi meg a »Kurucfurfang«-ban három estére szóló vendégszereplését.

— **(A vöröskereszt-egylet köréből.)** A magyar országos vöröskereszt-egylet dombovári fiókegylete a mult évben ujjá szervezkedett s a hat évi kötelező időre 171-en irták alá az aláírási ivateket, mely szám azonban elköltözködés folytán 168-ra apadt. Elnökök: Paál József és Schréter Károlyné, jegyző: Ternyei Ármán; pénztárnok: Hirsch Ödön. A választmány vagyona a mult év végén volt 499 korona 74 fillér. A választmány működése nemesak a folyó ügyek elintézésére szorított, hanem magasabb célok után törekedve, tervbe vette egy helyi kórház felállítását s a kezdet nehézségeit már sikeresen le-

is küzdötte. Háboru esetén feladatát képezi nagyobb egészségügyi intézet berendezése és fenntartása. A dunaföldvári fiókegylet, mely háboru esetén kötelezettséget vállal 138 lábadozó harcos ellátására, tisztikarát az 1900. évre következőleg alakította meg: Elnök: báró Fiát Lajosné; társelnök: Freytag József; jegyző dr. Lévai Dezső; pénztárnok: Rafael Leo; orvos: dr. Schützenberger Endre. A fiókegylet 21 alapító és 155 évdiyas taggal rendelkezett. Vagyona 1340 korona 56 fillérre ragott. Szegények gyámolítására a mult év folyamán 119 koronát áldozott.

— **(Április.)** Ránk köszöntött már három napja ez a hónap, mely mintha csak az örökké vidám, csintalan Karnevállal volna rokonságban, olyan szeszélyes, olyan bolondul csintalan. Tegnap még a sötétben beborult égen, a merre a szem csak elérte a láthatárt, komor fekete felhők borították az eget, melyből mintha szitálnák, apró, éles szemekben esett a dara. Hideg, cudar hideg volt s a mult hó végén ragyogott, néhány tavaszi napsugár által kicsalt hófehér gyümölcsfavirágok tegnap, valami borzalmas fázékonyssággal huzták össze apró szirmaikat, a szőlősgazdák és gyümölcsstermelők pedig boszusan tekintettek az égre, meglepte őket az aggodalom, hogy lefagy a fák minden virága. Mára aztán kiderült az ég s mikor e sorok íródnak, az azur kék égről teljes fényében ragyog le a tavaszi napsugár, az utcákon tavaszi kabátos hölgyek, világos überciherü urak sétálnak, a levegőt pedig valami édesen kábitó, lágy ibolyaillat tölti be melyet a lanyha szellő onnan a Mecsek felől hajt befelé a város szürke, komor épületei közé . . . Hja! Hiába minden, Április 6 méltósága szeszélyes ur s olyan csintalanul bolondos . . .

— **(A gazdasági egyesület ülése.)** A »Baranyavármegyei Gazdasági Egyesület« tegnap délután 5 órakor tartott ülést a vármegyei közgyűlési termében, mely ülésen Ország Lajos elnöklete alatt Vörös Mihály egyesületi titkár, Sey László, Stein Lajos, Jakabfi Zoltán, Biró Imre és Keller István egyesületi tagok vettek részt. A mult ülés jegyzőkönyvének hitelesítése után az egyesületnek a f. hó 8-án tartandó közgyűlése elé terjesztendő zárszámadásait vizsgálták át, majd véglegesen megállapították a szegedi gazdasági kiállítás részvételi költségeit, melyek 1640 korona 77 fillért tesznek ki. Ebből a gazdasági egyesületet csupán 404 korona 63 fillér terheli, mert a költségvetéshez a mezőgazdasági bizottság 600 koronával, a pécsváradai alapítványi uradalom 200 koronával, a belyei és dárdai uradalmak pedig 100—100 koronával járultak hozzá. Ezenkívül elhatározta az egyesület, hogy az idén egy szarvasmarha kiállítását és vásárt rendez Pécsen, melynek határ-ideje május hónap valamelyik a közgyűlés által meghatározandó napja lesz. Több tárgy nem lévén, az elnök az ülést esti egyenyed hét órakor berekesztette.

— **(Árlejtések a vármegyén.)** Ma délelőtt 9 órakor tartották a vármegyén a szászvármágoCSI kiépítendő közut árlejtését. Az árlejtésen Tormay Károly alispán elnöklete alatt Kovácsfi Kálmán főmérnök, Gyenes Klétus főszámvevő, Sághy Ferenc bizottsági tag és Lehel Győző vm. első aljegyző voltak jelen.

A legelőnyösebb ajánlatot Matievits Mátyás pécsi vállalkozó cég tette, ki az 54 ezer korona kikiáltási árból 14%-ot engedve, nyerte el a munkálatok teljes kivitelét. Ezután árlejtés alá kerültek a sepe-bellyei törvényhatósági közút építési munkálatai, melyeket a bizottság Blau Rezső vállalkozóra bízott, ki az 56 ezer korona kikiáltási árból 18%-ot engedett. Végül az utkaparók vasszerszámainak szállítására hirdetett árlejtés tárgyában döntött a bizottság s a szállítással a legelőnyösebb ajánlattevőt Vasváry György pécsi vaskereskedőt bízta meg. Vasváry György az 1099 korona kikiáltási árból 15%-ot engedett.

— **(Elmebeteg zenészörnmester.)**

Egy még fiatal, alig harmincéves katonát lepett meg a napokban a téboly, az a szörnyű betegség, mely tehetetlen gyermeket csinál a legderekabb férüből is. *Kalauszek* Ferencnek hívják a betegség szájalomra méltó áldozatát, ki a cs. és kir. 52-ik gyalogezred zenekarában volt klarinétos. *Kalauszek* Ferenc még mint alig tizenkétéves gyermek került a zenekarhoz, hol annyira fejlesztette zenei tudását, hogy különösen néhány év óta valóságos virtuozitással kezelte hangszerét. Jó zenész, pontos katona volt, míg nem a napokban az elmebetegség tünetei mutatkoztak rajta. Utoljára a pécsi nemzeti színház karszemélyzetének jutalomjátéka alkalmából színre került »Cigány báró«-ban játszott a színházban, de már akkor is nagyfokú szokatlan idegessége feltűnt társainak és családjának egyaránt. *Kalauszek* Ferenc nős és négy gyermek atyja. A szerencsétlen embert néhány napig a Krajcárkaszárnya altiszti pavillonjában levő lakásán ápoiták, de baja annyira súlyosbodott, hogy ápolás végett valószínűleg be fogják szállítani a csapatkórházba. A hirtelen kenyérkeresőt veszített család javára a megtérbolyodott ember bajtársai a maguk körében gyűjtést rendeztek.

— **(Járvány a vidéken.)** Vaiszlón a napokban a vörheny megbetegedések járványosan léptek fel, úgy, hogy a község iskoláját ennek folytán be kellett zárni. A járvány oly mérvben lépett fel, hogy *Trixler* Rudolf járásorvos a legkiterjedtebb óvintézkedések megtételét találta szükségesnek.

— **(Revolveres tolvaj.)** *Laj* József, mohácsi lakos, a napokban azt vette észre, hogy az udvara kerítéséből valaki a deszkákat tördeli. Természetesen, el akarta fogni a tolvajt, a kit *Vörös* János napszámos személyében ismert föl. *Vörös* azonban revolvert rántott és lelővéssel fenyegette, ha a közelébe mer menni s ezzel azután elmenekült az elfogatás elől. A revolveres tolvajt feljelentették a bíróságnál.

— **(Késelés.)** Egy mohácsi korcsmában *Csányi* András és *Alabert* István összeszólalkoztak. Az utóbbi az összeszólalkozás hevében kést rántott s azzal *Csányit* a karján megsebezte. A megsebezett embert otthon ápolják; ellenfelét pedig feljelentették a bíróságnak.

— **(Pályázat.)** Az igali járásbírósnál egy aljegyzői állás van üresedésben. Pályázati kérvények két hét alatt adandók be a kaposvári törvényszék elnökéhez.

— **(Pest feketére fest.)** Ez a régi magyar szójárás bizonyult be most két tolnamegyei fiatal leányon. *Botos* Anna, duna-

földvári illetőségű az egyik; *Endics* Teréz, szántói születésű a másik. Mindketten Budapestre mentek szerencsét próbálni s ott a nyomorúság és romlottság között elvesztették életkedvüket. *Botos* Anna lúgkoldatot ivott, *Endics* Teréz pedig egy utcai csatornába dobta magát. Egyik se halt meg. Most a Rókus-kórházban ápolják őket.

— **(A patkányméregről.)** Az a miniszteri rendelet, mely valamennyi törvényhatóságához címezve, ma a vármegyéhez érkezett, fényes bizonyítéka annak, hogy odafönt a miniszteriumban bizony törődnek a mi dolgunkkal is. S miután világrengető kérelmekkel s a többi nagy bajaink orvoslásával nem alkalmatlankodunk a miniszter uraknak, sőt amennyire lehet, rózsaszínű fátyolon át mutatjuk meg nekik még a koromfeketét is, hát ők törődnek a mi — legkisebb bajainkkal. A most érkezett miniszteri rendeletet a belügy- és földművelésügyi miniszterek közösen bocsájtották ki, s arról van benne szó, hogy a tavasz küzeledtével szokásos, s mezei egérirtás céljából használni szokott, golyókba gyűrt patkánymérget a jövőben használni szigorúan tilos, mert ez veszélyezteti a szomszédos és netán a földekre tévedő aprójószágokat. No hát ez megint egyike ama feneketlen doboknak, melyek zenéjét csupán maga a rendelkező miniszter ismeri talán, de nem biztosan. Mert csak nemrég érkezett egy miniszteri rendelet, mely szigorúan meghagyta a mezei egerek irtását. Most meg már az aprójószágokat félti a miniszter, melyek ha véletlenül rátévednek valamelyik földre, mindenesetre kártékonyvá válnak s így megérdemlik sorsukat ha a méregből nekik is kijut. No de hát ez mind egy, elrendelni csak kell valamit?!

— **(Kövek az utcán.)** Most, hogy a tavasz ránk köszöntött, mindenki, kinek csak módjában van építkezni, tatarozni akar, hogy mire elkövetkezik a nyár, hire se legyen az elmúlt tél pusztulást jelentő nyomainak. S amily örvendetesek ezek az építkezések, olyan kellemetlenek másrészt a szomszédokra és járókelőkre, mert bizony a legtöbb házigazda nincs tekintettel a mi utcáink sikátorszerű vollára, hanem oda rakatja a kő törmeléket, építőanyagot a háza elé, úgy hogy a téglarakások mélyen bele nyulnak a kocsiútig és szinte járhatatlanná és használhatatlanná teszik az utcát. Nem egy panasz hangzott már föl e tárgyban, melyen leginkább talán úgy lehetne segíteni, hogy az építkező, vagy tatarozó házigazdák az épület beltelkére rakatják a téglát és kőtörmeléket.

— **(Megjuttamásott községi jegyző.)** A pénzügyminiszter *Magda* Elek, bikali körjegyzőnek, a közadók behajtása körül 1899. év folyamán kifejtett hasznos tevékenysége és ügybuzgósága elismerésül, negyven korona pénzbeli jutalmat engedélyezett.

— **(Hőfuvás — áprilisban.)** Most, midőn a gyümölcsfák apró rügyei hajtani kezdenek, a virágfejek kidugják kis fejecskéiket, a bolondos áprilisi idővel mindenfelé beáll a havazás és elfagyaszítja a fejlődésnek, gyümölcsözésnek indult természetet. A vasuti közlekedésre is nagy akadályllyal van a hőfuvás. Legújabb távirati jelentésekből tudjuk, hogy Sopron és Pozsony között a helyi érdekű vasut a nagy hőfuvás következtében két napig szü-

netel, Brün-, Bruck-, Troppau között a közlekedést beszüntették. *Lundenburg* és *Schwechat* között szintén szünetel a forgalom. Különösen a gazdaemberekre nézve káros ez időjárás, de majd meg fogja érezni káros következményeit az egész fogyasztóközönség, mert a termények meg fognak drágulni és ha az időjárás meg nem változik, gyümölcsstermésben nem is lesz részünk.

— **(Vasárnap a vidéken.)** A vasárnap volna a vallástan szerint az a nap, melyen a heti munka után az emberek pihenőre térnek s templomba járva istenes dolgokkal foglalatkoskodnak. A vallástan eme intelmei dacára azonban igen sokan vannak kik a vasárnapot korcsmázással kezdik és verekedéssel fejezik be. A járás három községéből is érkezett jelentés, mely szerint néhány berugott legény egymás verte össze, az egyik községben pedig a békebirónak közéjük furakodott korcsmárost is oly alaposan helybenhagyták, hogy koponyája két helyen is belyukadt. Természetes, hogy a garázda legények ellen megtették a feljelentést.

— **(A vándoraktárak és a miniszter.)** A sok konkoly közt most egy okos rendeletet is küldött Pécsre a kereskedelmi miniszter. Divatos volt Magyarországon, hogy egyes spekulánsok a nagyobb vidéki városokban vándoraktárakat állítottak föl, amelyekben potom áron összevásárolt hibás üvegárukat árusítottak. Persze sem ipartestületi tagokul, sem adózókul nem iratkoztak be. Most a miniszter e reklámhősködést eltiltja és követeli, hogy csak iparhatósági engedély alapján vándoraktároskodhassanak, ipartestületi tagdíjat fizessenek és adózzanak a ravasz vállalkozók. Ha ezeket nem tennék, a hatóságnak jogában áll a vándoraktárt minden teketória nélkül lefoglalni.

— **(Feltört présház.)** *Szakál* Mihály, kórnyii lakos présházába a minap betörtök. A présházából azonban nem vihettek el mást, csak egy zsák kukoricát, mert más elemelni való nem volt benne. Ezen a betörésen azonban még is rajt vesztett a tettes, valami *Riha* József nevű napszámos, mert a nyomozás során kiderült, hogy a betörést ő követte el s az ellopott kukoricát meg is találták nála. Most majd a bíróság végez vele.

— **(Az új állatvásártér.)** Az új országos állatvásártéren helyszini szemlét tartott egy bizottság, melynek tagjai *Herbert* János elnöklete alatt *Rech* György tanácsnok, *Vaszary* Gyula főkapitány, *Mikszik* Ákos állami főállatorvos, *Cirják* Ignác, *Krisztián* György, *Graumann* János, *Ratkovich* Ferenc, *Rausch* József, *Kovács* Antal rendőrbiztos, *Pajor* Leo állatorvos és *Makay* István jegyzőkönyvvezető voltak. A bizottság az állatvásártér beosztása, külön ló- és szarvasmarha vásártér elkorlátozása, kutak felállítására, cédulaház létesítése, szóval az egész állatvásártér berendezése iránt tartotta meg a helyszini szemlét, a melyről felvett jegyzőkönyvet majd a gazdasági választmány elé fogják terjeszteni.

— **(Tűzet okozó gyermekek.)** Tudósítónk egyszerre két helyről is írnak oly tűzesetekről, melyeket felügyelet nélkül hagyott gyermekek okoztak. Így Szemely községben *Szabó* Vendel, ottani lakosnak, szénakazla égött

le. A tüzet a káros öt éves fia okozta, ki gyufát gyújtogatott a kazal közelében. Nagyfaluban Balog Józsefnek szintén ily okból égett le egy szalmakazalja. Ezt a tüzet is a káros fia okozta, ki a konyhából gyufát csent el és kint a kazal tövében gyújtogatta. A szülői gondatlanság folytán keletkezett tüzeseteket bejelentették a bíróságnak.

— **(Kifosztott lakás.)** Egyházbéren Cseke József, ottani lakosnak lakásában, maig 6 és háznépe távol volt, vakmerő tolvajok jártak. Fényes nappal bementek a lakásba s onnan ágyneműt s ruhákat loptak el. Mire Cseke József hazatért, lakását kifosztva találta. Feljelentésére megindították a nyomozást az ismeretlen tolvajok után; de eddig még nem akadtak a nyomukra.

— **(Álkuccsos tolvajok.)** Farkas Lajos, simontornyai lakos, háza padlásán a minap tolvajok jártak. Álkuccsal felnyitották a bezárt padlásajtót s elvittek onnan egy csomó sertéshúst, a mi a padláson volt felakgatva. A lopást csak másnap reggel vette észre a káros, a kinek feljelentésére most keresik az álkuccsos tolvajokat.

Előfizetésre való felhívás.

Az ápril-juniusi évnegyed alkalmából új előfizetést nyitunk lapunkra

Lapunk pályafutásának huszonnyolcadik évében jár már s ez a tekintélyes idő, mely lapunknak a közönség szolgálatában eltöltött multját jelenti, felment bennünket attól, hogy hosszabb programot adjunk.

Programmunk mi eddig volt, ezután is változatlan marad s működésünk a jövőben is önálló, független, személyi kultuszt nem üző, intézményeknek alá nem rendelt, egyedül csak a magyar nép és közönségünk érdekeiért küzdő lesz. Lapunk a függetlenségi eszme szolgálatában állván, országos politikai ügyekben továbbra is az ellenzék hű harcostársa marad s mindenkor függetlenül, a negyvennyolcas ellenzék elveinek megfelelőleg fog küzdeni.

Városi és megyei helyi ügyekkel ezután is behatóan fogunk foglalkozni az országos politika mellett. Itt is az öszinte igazmondás és a város s a megye érdekeinek szem előtt tartása fog bennünket ezután is — mint eddig — működésünkben vezérelni.

Az ország és külföld nevezetesebb eseményeiről s az országgyűlésről szóló távirati tudósításainkkal megelőzzük mindenkor a fővárosi újságok közléseit. Hirrovatunk ezután is élénk és változatos tartalmu lesz. Közöljük minden csütörtökön este megjelenő számunkban a pécsi kir. táblai Értesítőt is, a mi nem csak az ügyvédekre, de minden ügyes-bajos félre nézve is aktuális fontossággal bír, kinek bármily jogügye a kir. táblához kerül. Tárvatunkban s jövőre is könyvalakban közlendő regényekkel bőven gondoskodunk olvasóink szórakoztatásáról is, szóval mindent elkövetünk, hogy minden tekintetben kielégítsük olvasóközönségünknek egy a modern igényeknek megfelelő napilaphoz fűzött várakozását.

Előfizetési árak:

Lapunk előfizetési ára, mely az összes napilapok között a legolcsóbb, a következő:

egész évre	20 kor.
félévre	10 kor.
negyedévre	5 kor.
egy hónapra	1 kor. 70 fill.

Az előfizetés legcélszerűbben postautalvánnyal eszközölhető. Előfizetések a „Pécsi Figyelő” kiadóhivatalához (Pécs, Mária-u. 1. sz. a.) küldendők.

Mutatványszámokat kívánatra bárhová küldünk. Hazafias tisztelettel

a „PECSI FIGYELŐ” szerkesztősége és kiadóhivatala.

Művészet, irodalom.

○ **Cornevillei harangok.** Ábrányiné Wein Margit bucsuzott tegnap este Planquette gyönyörű operettejében. A közönség csak úgy tódult tiszteletére s tán, két emeleti páholyt kivéve, minden hely elkelt. Előzőleg láttuk a Szulamithban s a Piros bugyellárisban s ha megtettük az összehasonlítást, megmondhatuk előre a tegnapi est sikerét. Mert Ábrányiné bár a legkitűnőbb subrette s bár mint Zsófi is jó volt, mégis az ő szerepkörét nem a népszínművekben kell keresnünk. Ő igazán nagy az operettekben. Megmutatta ezt tegnap este a Cornevillei harangokban, mely operettének nem is a főszerepét játszotta. Az ő Szerpolettjét kellene elsősorban megbírálnunk. Amit énekéről elmondhattunk, azt már megírtuk. Behizelgő hangján annyi bájjal, annyi kedvességgel énekelte el énekszámait, hogy akárhányat meg kellett ismételnie. A közönség nem akart oly hamar megválni tőle, nem telett be énekével. Az a lány hang, melyet játszi könnyedséggel s mégis oly biztosan kezel, annak a hangnak ezerféle színezete, remek trillái és szép tremolói, értelmes intonációja s énekszavai magával ragadta a publikum minden egyes egyedét. Ábrányiné Wein Margit azonban nemcsak énekel, mikor j tszik, hanem játszik is, kreal is akkor, mikor énekel s ez nem kicsinység. Nézzük csak, a legtöbb énekesnőt és énekest leköti az ária, a

teremtve. S ha aztán — mint emberek — élünk sziveink vágyai szerint, akkor házasságtörők, esküszegők, nyomorultak vagyunk, kiről bár barátaink azt mondják »léha fickó«, »sneidig gyerek«, a világ mégis azt kiáltja felénk: »gazemberek!«

Egy pillanatra elhallgatott Várnay Béla, de én nem mertem beleszólni, láttam, hogy el is felejtette talán ott létemet, talán önmagával beszél, vagy a sorssal?

— S így vannak számosan. Kevés ama kiválasztotsak száma, kik boldogulást, enyhülést találhatnak a házasság révében, kevés azok száma, kiknek oly szilárd a jellemük, hogy nem annak az elmondott eskü megszegésének következményeitől való félelmükben, hanem saját boldogságuk láttára, örökké hű maradnak feleségeikhez. Tudom — sajnos — magamról, hiszen az én feleségem —

— Micsoda? Neked feleséged van? — kiáltottam közbe érdeklődve.

Várnay ijedten tekintett rám, aztán zavartan válaszolt:

— Azt mondtam »feleségem«? No igen . . . Ugy értettem . . . majd ha lesz . . . S reszkető kézzel törölte le verejtékező homlokát.

fér kétség. Majd Ön is bámulni fog, ha elérkezik a leleplezés ideje!

— Mondhatom barátom, egy pillanatig sem kételkedtem abban, hogy mindaz, amit Bély Laci anyósa mondott, az utolsó szóig pusztá agyarkodás, melynek az az indító oka, hogy Várnay Béla elmulasztotta az ő barátságukat kellőképp kultiválni s nem találta szükségesnek házról-házra menve, csapni a szelet a keresztesi pártában maradt vén leányoknak.

De azért mégis elhatároztam magamban, hogy megkérdezem Várnayt e dolog felől, ha csak mindjárt azért is, hogy tudomása legyen a róla keringő pletykáról.

Amint azonban beléptem barátom dolgozószobájába, elment minden kedvem a kérdezősködéstől.

Várnay sápadt arccal, beesett szemekkel ült íróasztala előtti karosszékeében, észre se látszott venni, hogy beléptem. Kezeiben valami levélfélét tartott.

— Rossz híreket kaptál?

— Nem, csak bosszankodom! Észre sem vette, hogy nem köszöntem neki.

— Tán beteged van a családban?

taktus, mert bárhogy betanulta is lett légyen, anélkül nem tud meglenni, hogy a karmesterre ne tapadjon, úgyszólván, egész előadás alatt. Már pedig, énekeljen akkor a legszebb hangon, a legnagyobb precizitással, lehet ugyan kitűnő énekes, de nem színész. Kisebb-nagyobb mértékben — általánosságban szólva — ez a színpad férfi és női énekeseinek legtöbb esetben egyik hibájuk. Hogy Ábrányiné mennyire kivétel, azt három estén át, de különösen tegnap láttuk. Néha-néha ő is a karmestert nézi, mert elvégre nélküle nem lehet énekelni, mégis a legalkalmasabb pillanatokot választotta ki, hogy alig-alig volt észrevehető, a mi már magában véve is a művészet bizonyos fokozata. S hogy Ábrányiné képes a precíz éneklés mellett kifogástalanul alakítani, bájosan, meggyőzően játszani, bizonyára első sorban a nagy gyakorlottságnak — gyakorlat teszi a mestert — s aztán mély tudásának, zenei tudásának, kiváló, hogy úgy mondjuk ritka taktusérzékének köszönhető, melyet lelkiismeretes tanulmányaival, ambiciózus játékkal folytonosan tökéletesít. Ő játszva énekel s ez által, bár nem főszerep e darabban Szerepolett, mégis folytonosan mintegy centruma volt az előadásnak, minden egyes szereplő köréje csoportosult s mintegy tőle merített jó kedvet s bizonyos szakban tudást. Mint az előző estéken, tegnap este is nagy varázserővel uralkodott Ábrányiné partnerein.

Mellette első sorban *Kozma* Pistát kell kiemelnünk, a mi kitűnő tenoristánkat, ki *Greniső* szerepében valóban remek volt. Soha annyi kedvvel játszani és énekelni nem láttuk *Kozmát*, mint Ábrányiné vendégszereplésén. Csengő tenorját ragyogtatta s eleven játékkal nem kis hatást ért el. Ő is egyike azon tehetséges s jóhangu színészeknek, a ki az ének közben is játszik. Akárhány fővárosi színház irigyelheti tőlünk *Kozmát* s mi pedig

büszkék lehetünk arra, hogy a jövőben is a miénknek mondhatjuk. S ha szép, egészséges hangjában, természetes játékában nem egyszerű volt alkalmunk gyönyörködni, elmondhatjuk, hogy tegnap fokozottabb mértékben fedeztük fel, illetve találtuk meg benne jó művészi tulajdonait. A tapsokból neki is kijutott. *Mezey* Andor a milyen szép maszkkal s kosztümben jelent meg, oly szépen énekelte. Kétszer neki is meg kellett ismételnie énekszámait, a mi mindenesetre az elismerésnek egyik legnagyobb jele, melyet kétségtelenül meg is érdemelt. *Szekula* Sárika is bájosan énekelte meg *Zsermén* szerepét. Meglepett bennünket *Németh* János Gáspár apója, melyben az örülési jelenetet, ha nem is mesterien, hisz ez nem is az ő szerepköre, mégis dacára, hogy az utolsó pillanatban vette át a szerepet, *Sziklay* Kornél helyett, ki hirtelen megbetegedvén, nem utazhatott Pécsre, hatással játszott meg, a miért meg is tapsolták. Úgyesen játszottak *Nádasy* és *Sarlay* is, a kik tréfáikkal megnevettették a közönséget. Dicsérettel kell a karokat is felemlitenünk, kik a nehéz kvartettek jól betanulva, figyelve a karmester jelzéseire, énekeltek meg. Itt-ott a tenor túlharsogta a többi szólamokat. Dicséretet érdemel *Simándy* karmester is, ki ezuttal a szereplőkkel szemben bár nem végzett emberfeletti munkát, mint némely operában, azonban annál több baja volt az orkeszterrel, mely néhány helyen nem vigyázott rája. Valóban elmondhatjuk, hogy ez idén még ily szép előadásban nem volt részünk s ezt kizárólag — nézetünk szerint — Ábrányiné *Wein Margit*nak kell betudnunk, kit mielőbb szeretnénk ismét körünkben látni.

(C. M.)

○ Tiszay Dezső Budapesten. Tiszay

Dezső a pécsi nemzeti színház igazgatója va-

sárnap este Budapestre utazott, hogy az Országos Színészegyesületnek Budapesten tegnap tartott igazgató tanács ülésében részt vegyen. Tiszay Dezső színigazgató a ma esti gyorsvonattal tér vissza Pécsre.

Folyó sz. 185. Idénybérlet 183. sz. Páratlan bérlet.

Nemzeti Színház.

Pécsen, Szerdán 1900. április hó 4-én.

Órley Flóra második vendégfelléptével:

Eleven ördög.

Operette.

Holnap csütörtökön, 1900. április hó 5-én.

Báró Splényiné Blaha Lujza vendégfelléptével.

Kurucfurfang.

Történeti korrajz.

Heti műsor.

Péntek: *Székimondó asszonyosság.*

Szombaton: *Felbő Klári.*

Vasárnap: délután *Arany kakas, este Tót leány.*

Törvénykezés.

§ Gondnokság alá helyezés. A szegzárdi kir. törvényszék közhírré teszi, hogy *Bognár* Anna faddi lakos, mint gyengelméjű, gondnokság alá helyeztetett.

§ Vétkes bukás. *Fischer* Sándor mohácsi lakos felesége hozományán terményüzletet nyitott Mohácson, mely 1885—86-ban jól ment. Akkorában budapesti tőzsdeügynökök jártak nála, akik rávették, hogy a börzén játsszék. Nem is kellett sok rábeszélés s *Fischer* kötötte az üzleteket, csakhogy

— Nem. Összehajtotta a levelet s aztán még mindig elborult arccal fordulva felém, folytatta:

— Ez a darab papir lényegtelen gazdasági jelentés. Szóra sem érdemes. Mondjad te főhadnagy — kérdezte aztán hirtelen — jó barátom vagy nekem?

— Kétségtelenül!

— Tudom, hogy szeretsz problémákat fejtegetni. Mond csak: képzelhetsz te magadnak abszolút boldogságot a házáséletben?

— Erre a kérdésre barátom csak szubjektíve lehet felelni. De miért kérdezed?

— Ne faggass, hanem válaszolj. Lehet egy oly ember boldog a házasságban, aki azokat a vasnál is nehezebb Hymen-féle láncokat — bármely indokból — kényszerítve vette a nyakába? Lehet-e boldog az az ember, kinek szive tele életkedvvel s kezei bilincsekbe verve?

— Az a házasság — válaszoltam vontatottan — mely ily alapokon nyugszik, semmi esetre sem lehet boldog.

— Ne beszéljünk emberekről, ne beszéljünk eklatáns példákról, hanem csak úgy általában. Mondd, nem tartod te azt kétségbeesítőnek, hogy egy ember, ki életének egyik önfeledt pillanatá-

ban, bizonyos — akár erkölcsi, akár anyagi kényszernek engedve — megházasodik, eme állapot szinte tűrhetlenül nehéz kötelességeinek súlya alatt nyögjön egész életén át?

Már nem is hozzám szolt, hanem csak úgy magában morfondirozott, mikor folytatta:

— Hát nem volna jobb, ha az embernek a házassága napján kivennék a szivét s oda adnák valamelyik kutyának, hadd egye meg! Nem volna jobb, ha a nős embereket vaksággal verné meg az ég, elvonná tőlük minden szép iránti érzéküket, hogy ne lássanak ez életben más asszonyt feleségeiken kívül?

Igaz, hogy a férjek valami esküt tesznek az oltárnál, de biztosítalak, hogy akkor, midőn ajkaik esküt mondanak, halvány sejtelmük sincs annak kínos és gyötrő voltáról, mit boldogan rebegnek el szent fogadalom gyanánt, sejtelmük sincs róla, mily nyomorultakká tették önmagukat? Hiszen elég, hogy házasságuk után egy a feleségnél talán szebb, kedvesebb, vonzóbb lénnyel ismerkedjenek meg, ki őrzi meg őket attól, hogy ebbe bele ne szeressenek? Nincs annak az eskünek oly nagy hatalma, hiszen gyarlók, emberek vagyunk mindannyian, bűnben teremtve, bűnre

folyton vesztett rajta s alig győzte fizetni a differenciákat. 1891-ben már nagy és súlyos veszteségek érték s nyakig belekerült az adóságokba úgy annyira, hogy 1894-ben már a kamatokat sem tudta fizetni, minek folytán 1894. évi november 18-án elrendelték ellene a csődöt. E csőd elrendelést megelőzőleg *Geiringer és Berger* bajai céggel kötött üzletet s rozsszállításra felvett 1200 frtot a nélkül, hogy rozst szállított volna. Apósa, *Báder Adolf*, himesházi lakos, minthogy vejenek 22500 frt erejéig váltókat giralt s egyéb kölcsönöket is adott neki, annak ingatlanait 1894. évi szeptember hóban átvette s így a hitelezők mire sem tehetők rá a kezüket. Ma a kir. törvényszék *Fischer Sandort*, mint hogy önvészedelemre merész üzletekbe bocsátkozott s hitelezőit megkarosította s minthogy fizetéseképtelenségének tudatában újabb adóságokat csinált, vétkes bukás vétségében mondta ki bűnösnek s hat heti fogház fő — s egy évi hivatalvesztés mellék büntetésre ítélte. A bűnrészességgel vádolt *Báder Adolft* felmentették. Az ítéletet a kir. ügyész és *Fischer Sandor* megfellebbezték.

§ **Királysértő.** 1899. évi november hó 18-án az adószedés alkalmával a körjegyzői irodában járt *Nagy Nemes János* dráva-tóki lakos, hogy befizesse adóját, a mit azonban sokallott. Meg is kérdezte *Kiss Gusztáv* jegyzőtől, hogy miért fizet ő ennyi adót, mire — a vádlott előadása szerint — a körjegyző azzal felelt, hogy »szüksége van a császárnak rája.« *Nagy Nemes János* felboszankodva kiáltott fel: »Az anyja I. . . . t a császárnak, a mi pénzünkre szorul?!« *Kiss Gusztáv* tagadja fent jelzett kijelentését, ő — ugymond — megmagyarázta az adófizető polgárnak, hogy általam adója ennyi stb. stb. A kir. törvényszék a mai főtárgyaláson *Nagy Nemes János* kijelentését a király személyére nézve sértőnek találta s őt a király megsértésének vétségében mondta ki bűnösnek, a miért is nyolc napi fogházra ítélte jogerősen.

Tanügy.

)(**Tejgazdasági tanfolyam.** Az országos tejgazdasági felügyelőség által kibocsájtott hirdetmény szerint 1900. évi május hó 1-én nyílik meg a Nagy Széchenyi Tejszövetkezethél (Nógrád megyében) létesített állami tejgazdasági munkásnöket képző iskolának újabb — félévre terjedő — tanfolyama. Az idevaló felvételért kitogástalan előéletű és legalább is 16 évet betöltött nők pályázhatnak, kik teljes ellátásban (esetleg e helyett havonta 30 kor. ellátási díjban) és 8 kor. havi bérben részesülnek. Az ez iskolára való felvételért a kérvények, keresztlevél, iskolai és erkölcsi bizonyítványokkal felszerelve a Nagy Széchenyi Tejszövetkezet igazgatóságához intézendők április hó 20-ig.

)(**Iskola-látogatás.** *Salamon József* kir. tan. tanfelügyelő ma délelőtt tartotta meg a belvárosi elemi és a polgári leányiskolában a husvéti vizsgákat megelőzőn szokott iskolalátogatásokat, melyeket a holnapi nap folyamán a külvárosi iskolákban folytat. A kir. tanfelügyelő már holnap vagy holnapután ki fogja tüzni a helybeli összes iskolákban a magán és nyilvános husvét vizsgák határidejét.

Közgazdaság.

□ **A betegsegélyző pénztárak államosítása.** *Hegedüs Sándor* kereskedelemügyi miniszter hivatalba lépésének első percétől fogva legelőkelőbb érdeklődéssel kísérte a betegpénztárak működését és a szerzett tapasztalatok alapján a pénztárak államosításával meg fogja valósítani néhai *Baross Gábor* egyik nagyfontosságú reformjának tervét. A betegsegélyző-pénztárak ellen ugyanis évek óta állandó a panasz, úgy a munkaadók, mint a munkások részéről; sem a kerületi betegsegélyző-pénztárak, sem az általános munkásbetegsegélyző-pénztár nem felelnek meg céljuknak. Eltekintve a pénztáraknál gyakorta előforduló szabálytalanságoktól, a munkások orvosi gyógykezelése és a munkások egészsége érdekében kívánatos intézkedések a legnagyobb fogyatékosságban szenvednek. E bajok csak úgy orvosolhatók, ha az állam a betegpénztárak felett hatékony felügyeletet gyakorol, sőt ha a pénztárak szükség esetén állami segélyezésben is részesülnek. Mint a »*Kel. Ért.*« teljesen megbízható forrásból jelenti, *Hegedüs Sándor* kereskedelemügyi miniszter a betegpénztárak államosítását feltétlenül szükségesnek tartja. Ez okból az országos ipartanács május havában megtartandó ülésének napirendjére tűzött tárgysorozatának egyik legfontosabb pontját ép a betegpénztárak államosítása fogja képezni. A miniszter azonban ezenkívül az érdekelt körök és testületek véleményének meghallgatása végett szaktanácskozmányt is fog egybehívni.

TÁVIRATOK.

— **Az országgyűlésből.** (A »*Pécsi Figyelő*« eredeti távirata.) A képviselőház mai ülésén *Percel Dezső* elnök bejelentette, hogy gróf *Széchenyi Gyula* a király személye körüli miniszterré kineveztetett.

Hegedüs Sándor, kereskedelmi miniszter, felelt *Boda Vilmosnak*, *Kubek Bélának* és *Pichler Győzőnek* régebbi interpellációira. Mindhármán tudomásul vették a miniszter válaszait.

Szell Kálmán miniszterelnök indítványára április 24-ig nem tart a Ház ülést.

— **Leégett gyártelep.** (A »*Pécsi Figyelő*« eredeti távirata.) Budapesten a *Podvinec és Heisler*-féle gyár teljesen leégett. A kár kétszáz ezer forint.

— **A transzváli háború.** (A »*Pécsi Figyelő*« eredeti távirata.) Londonba *Roberts* tábornok Bloemfonteinből a következő jelentést küldte:

— Megnéztem a Spruit folyónál a helyet, hol a boerok lesben állottak. *Borzalmas látványt nyújtott.* Döglött lovak, élelmiszerek, szekérroncsok hevernek szanaszét. Itt-ott emberi holttestek. Hogy nem semmisült meg az egész sereg, csakis az uton maradt katonák lélekjelenlétének köszönhető. Egy ütegnek sikerült a boerok erős tüzelése dacára megmenekülnie; ez azután maga kezdte ágyuzni az ellenséget. Az ellenségnek egy halottja és kilenc sebesültje maradt a csatatéren.

Valótlan, hogy az angolok visszafoglalták volna a Broodwoadtól elvett ágyukat. Sőt a boerok elfoglalták a Bloemfontein mögötti vízmedereket és kopjékat is, honnan French tábornok megfeszített támadása dacára sem voltak elűzhetők.

Szerkesztői üzenetek.

B. M. (Vaiszló.) A kedves kéziratot besoroztuk a husvét szamba.

V. P. (Bodony.) Az esetet jelentsék fel a bíróságnak. Családi perpatvart mi nem szelölzöthetünk.

K. J. (Dárda.) Szives ajánlatát köszönjük. Van ott rendes tudósítónk.

U. L. Lássuk az apróbb kéziratokat!

Laptulajdonos Felelős szerkesztő
SZAUTTER GUSZTÁV PLEININGER FERENC
TAIZS JÓZSEF
kiadó.

Hirdetések.

Értesítés.

Tisztelettel van szerencsém a n. é közönséget értesíteni, hogy máttól kezdve

**kiváló minőségű boraimat
palackokban**

is elárusítom és tetszés szerinti mennyiséget kívánatra házhoz szállítok.

Jankovics Hugó.

Pécs, Vásár-tér 6. sz.

Házassulandók és butorvevők

Figyemébel!

Rendkívül olcsó áron vásárolhatók a legszebb és legszilárdabb készítményű **asztalos és kárpitos butorok**

FEHÉR BÉLA

jóhírnevű butor raktárában **Pécsett, Apáczai-u. 2. sz. alatt, a takarékpénztári új palotában.**

Hol állandóan óriási választékban vannak teljes hálószoba, ebédlő és salon berendezések, úgy egyes darabok, valamint tükrök, képek, nádszékek, vasbutorok és esztergályos áruk felhalmozva és azok tekintettel a nagy forgalomra, sehol eddig nem létező

 bámulatos olcsó áron
árusítatnak el.

Mindenki tehát csak saját érdekében cselekszik, ha butorvásárlások eszközlése végett ezen céget fölkeresi, hol a legszolidabb kiszolgálásról meggyőződhetik.

Ajánlja a kor igényeinek megfelelő
berendezésű

könyvnyomdáját

nagyobb művek, folyóiratok,
körlevelek, számlák, falragaszok,
meghívók, tánczrendek,
hivatalos és gazdasági
táblázatok, részvények,
alapszabályok,
névjegyek stb. elkészítésére.

Könyvkötészete

fel van szerelve
papirmetsző,
sodronyfűző,
perforozó,
számozó,
aranyozó
stb. géppel, melyek segítségével
a legegyszerűbbtől a legdiszesebb
munkáig minden elkészíthető.

TAIZS JÓZSEF, PÉCS

Megye- és Mária-utca sarkán.

Nyomtatvány-raktárából

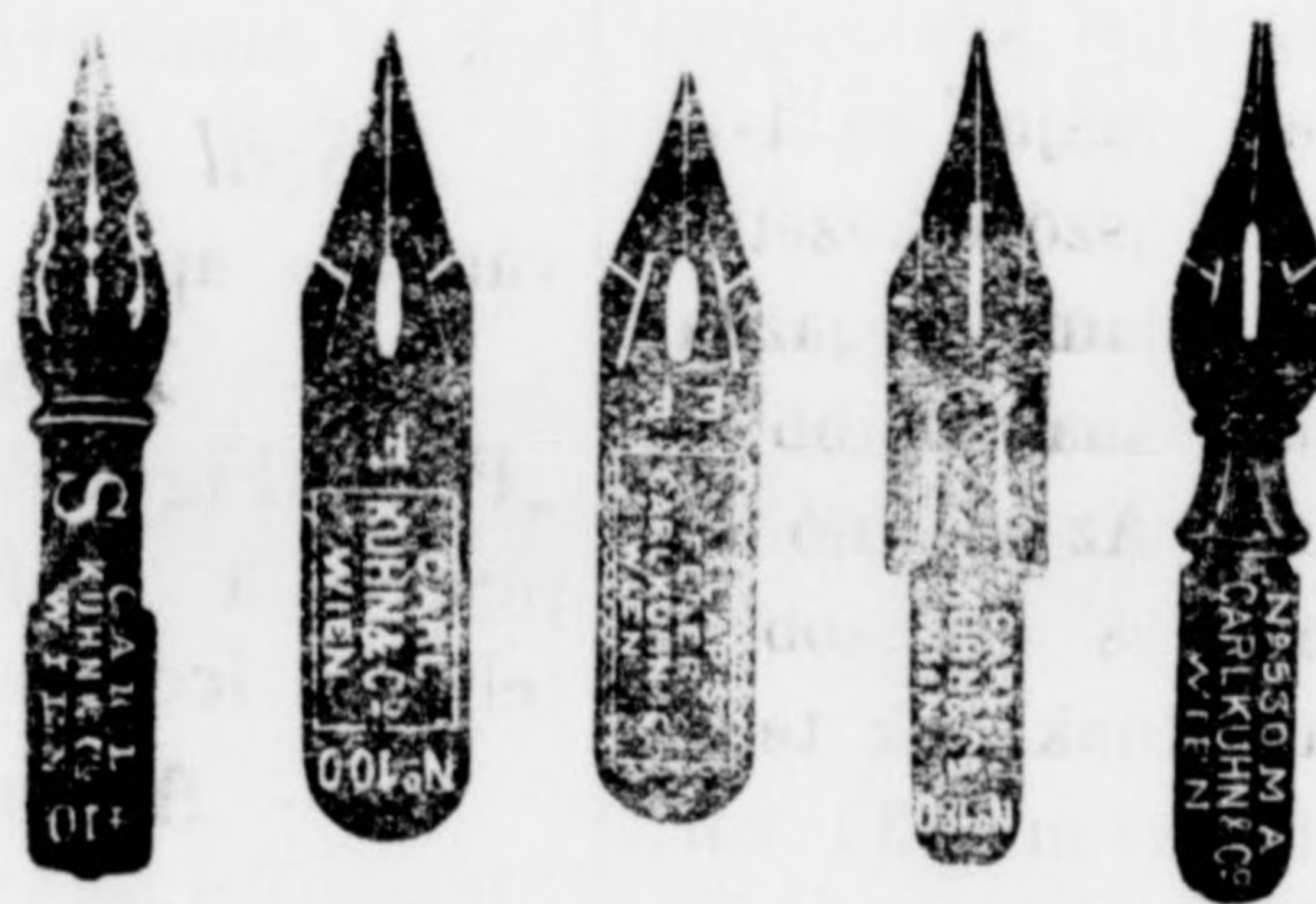
körjegyzői,
papi és ügyvédi nyomtatványok
jó papíron olcsó árért kaphatók.

PAPIRKERESKEDÉSÉBEN

különféle levélpapírok,

(Röntgen-féle sugaraknak ellenálló,
kerékpár-jelvényes stb.)
kaphatók.

Kuhn-féle író-tollak

nagy választékban.

Vidéki megrendelések
gyorsan és pontosan
eszközöltetnek.